

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra E Bindstouw (DK) (paralleltekst med Rigsmålgengivelse)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 289. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515386959376/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

»Det var en knøv Historie den,« sagde Mads Ure, »alligevel den kun var om en Hæst. Men nu skal jeg fortælle jer en om en Stakkelsmand, og hvordan jeg kom ved det med ham.«

»Hvis,« – sagde han nu, Mads Ure, – »at i har været i Herraing eller deromkring, saa ved I ogsaa, at der er en grumme stor Mose der Sønden for. Den samme Mose er slet ikke saa meget gæv at gaa over for hvem der ikke er vel kendt.

Det var den Sommer jeg tjente hos Kristens, saa kom der en Ko i Synk derude, og det var af dem, jeg skulde passe paa. Jeg tog hende ved Hornene, og jeg tog hende ved Halsen; men hun vilde slet ikke selv hjælpe til; og naar en vil hjælpe en, og en ikke vil gøre en Smule, hvad skal saa en blive til? Som jeg staar og bødler med den her speddels Ko, saa kommer der en Stakkelsmand detovre fra Rind – af dem, de kalder Rakkere. – »Jeg faar at hjælpe dig,« sagde han, »tag du nu ved Hornene, saa vil jeg lette ved Halsen.« Det battede, for han prikkede hende ogsaa under hendes Hale med sin Pigkæp, og saa fik hun i Sinde at ville selv kratte ved. »Hvad giver du mig nu for det?« sagde han. – »Jeg har ikke noget at give jer,« sagde jeg, »andet end Tak.« – »Dem vil jeg ikke have,« svarede han; »men hvis at jeg engang skulde komme i Synk enten paa den ene Maade eller paa den anden Maade, vil du saa laane mig en Haand, om du er tilrede?« – »Da vil jeg ogsaa det,« svarede jeg. »Godt nok!« sagde han, og saa stavrede han op ad Byen til, og saa var det ikke mere.

Hvilken Tid var det nu, jeg kom til at tjene i Sunds Præstegaard? – Det kan ogsaa være det samme. Jeg kunde gaa med en Høle, men hvor gammel jeg var, det kan jeg ikke huske, for jeg ved ikke saa nøje, hvor gammel jeg er nu. Præsten var ellers en grumme god Mand, men Gud bevars for Kone, han havde! Hun var saa ond ved ham, som nogen Kone kan være, og han havde ikke Hunds Ret ved hende. Jeg har reddet ham to Gange af hendes Kloer – for han var en lille forpint Spirrevip, og hun var stor og stærk, men jeg var endda stærkere og kunde magte hende. – Hun havde faaet i Sinde at ville gøre noget ved ham, jeg passer ikke vel om at sige, og rendte efter ham rundt om Gaarden med en Kniv i sin Haand og raabte, at hun skulde gøre det her ved ham. Det kunde jeg ikke lide, og saa tog jeg Kniven fra hende og truede hende til at være skikkelig – men det var ellers ikke det, jeg vilde sige. – Saa var jeg engang, medens jeg tjente

A engang, mens A tint dæhr, uhd ad e Kjaer aa sie atter e Hoe.* Aa saa komme de hæ Kompen – den samm Staahkelsmand staggrend hen ad e Wajjs imued mæ, aa han had tow Kwinner ifølle maj, aa di had hwæhr aa dem en Ueg o e Røgh, aa et Baan i hwæ Ueg. »Godaw skal I hal« saah A. »De ska Do sjæl ha« saah han. »Hudden haec di Kow ed? Haa Do ett læd hin go idøj silh?« – »Aaaaene!« saah A, »aa I skal indda ha Tak jengang inoh.« – »Tiene Do i den hæ Kon Præjstgoer?« saah han. – »De gjør A« saah A. – »Hø! vedd Do hwa« saah han, »ku Do ett sie aa hæhl mæ di hæ tow Diller mæ dje Grumslinger en Daw øwr; for imuen ska dæ væ Jawt sette wo Folk, aa A vil ett gjahn ha di-hæhr i Viborrehuus; A ska nok hyt mæ sjæl.« – »A ve sie hwa A ka gye« swaahrt A; »læ dem komm hæ søhn let ætte Sengeti te de væjster Huus dæhr, saa skal A fo en Stej terch, aa hjælp dem op o e Hjøstaang – men haar I sjæl no Ehdels aa no Drikkels?« – »De haar ingen Nøe mæ de« saa han, »aa no ve vi gi Dæ Faawal te æ Suel æ wal nier.« – Saa sluntred di aa hen o æ Wajjs te en Jenstægoer, aa om Awtenen kam di rehle nok, aa A hæll di hæ Kwinner aa di hæ Bøhn te den sahn Awten, aa saa lested di aa igjen. – Far A skeltes ve dem, saae æ Kompen: »A vil ælles gjahn faaskyll Dæ de hæ Støk – æ dær ett Nød Do haa mød Løst te?« – »Jah!« saa A »hwa sku de væhr? hm! – de jennest wa Muotens An-Kjestien dær i den Goer, hwor I gik te iaht. Men hinne Foræller vil ett la mæ fo hin, faa di sæjer: A haa faa let, aa de haar A aasse.« – »Hm! Falle!« sæje han, »Do sir ued te aa ha et Pa gue stærk Arrm; de ær en gue Arrepaet, aa hun haa Skjellinger – orn et Par anne Daw ka Do jow faasøgh hudden den Gammel ka væ tesinds. A ska spon te, de bæjst A ha lær.« – De lotted A ætter; faa Skam slaa dem di hæ Rakkere! di ær ett saa mød taavvele. Di ka baadde spoe aa vis igjen, aa di ka gjø baadde Urn aa Godt lissom de ka fall.

A speckelhered o de hæhr en Pa Daww, aa nød aa e Nætter mej, aa saa den tredde Daw, dasked a hen te Muotens. An-Kjestien stod aaljen udden för æ Puet, aa vænt æ Røg te, faa hun wa ve aa glodder en Væg; saa A kam bag po hin, innen hun vedst aa et. »Jæsses! er de Dæ?« rovt hun, »hwo haa Do woer i all di manne Daww?« – »A ha wo hjemm, aa ad æ Mark, aa i æ Hie, lissom de ku byh sæ. Aa no kommer A, aa vil sie te Dæ.« – »A er ett wær aa sie epo« swaahrt hun, aa jow

* Hø hedder Efterslæten, og Forslæten Fæ.